

9001

MEIE MATS

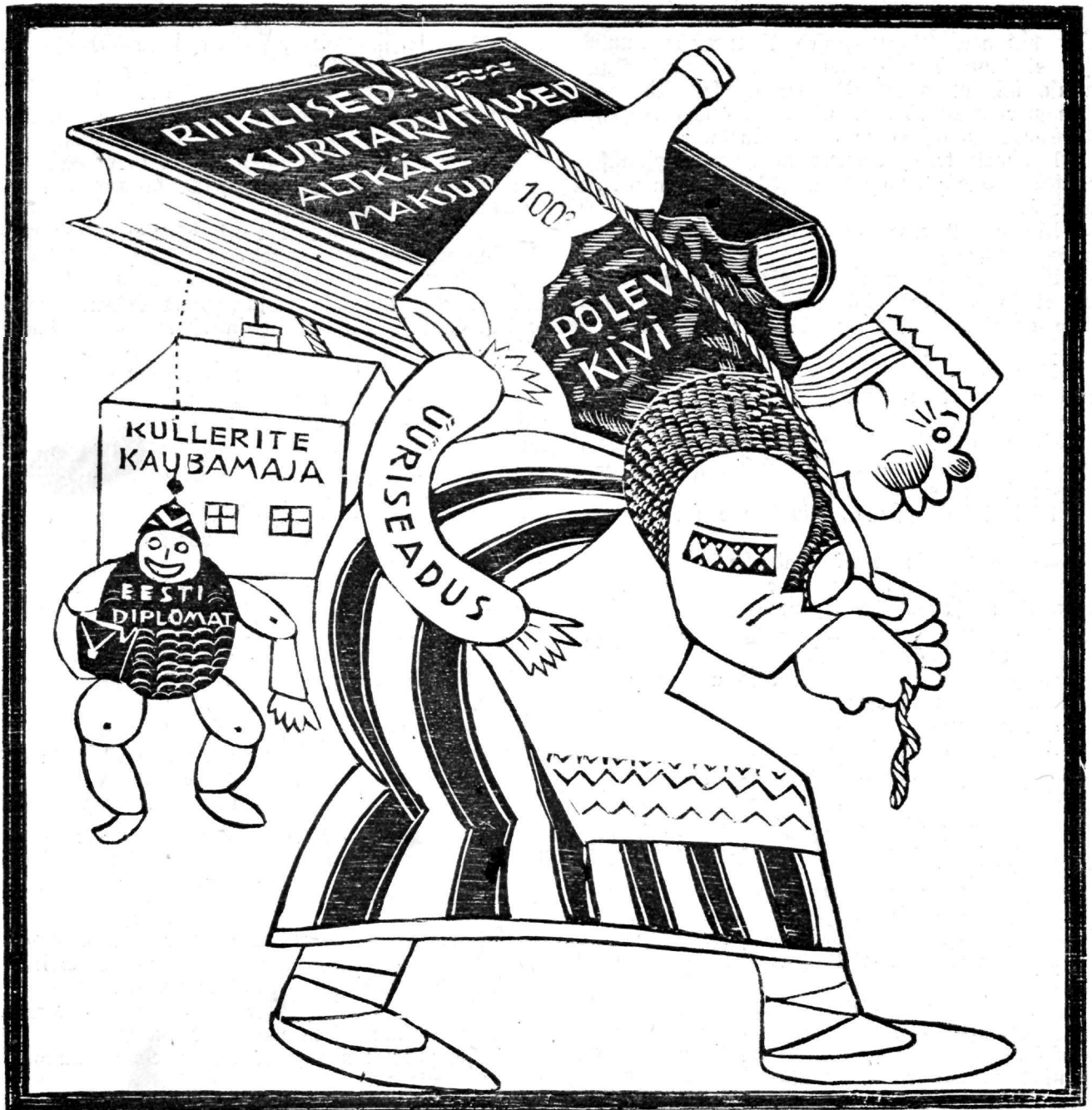
NR. 6

1922

Tallinn, Harju t. 45
Irnub 2 korda kuus

20 aastakäik, Märts, 18.
Üksik nr. 10 marka

Madam Eesti läheb Genua konferentsile end Euroopale tutvustama.

Eeskujulik abikaas.

Tema nimi oli Marta. Ja lõepoolest nii! Juba ristimispäewast. Mitte nii, kui seda mõni teine, keda hiljem: „Matti“, „Diffy“ ehk „Mizzi“ kut-
jutakse. Ta oli wiisakalt haritud perekonnast, pea-
legi jõukast. Ja jõukas oli see perekond juba enne
sõda, ning sellepärast wõis pereisa julgelt ütelda:
„Ma tänan sind isjand, et ma pole „niisugune“,
nagu need spekulandid, riigiwargad ja tõusikud.“
Marta oli oma auwäärt wanemate ainus tütar.
Ja walgewaterline oli ta — aga mitte algusest, s. o.
lapsepõlwest polnud ta seda mitte, waid hiljem.

Tol ajal, kui moodis oli weel kõik see, mis
eht. — oli ta alles laps ja ruugjuuksline.

Hiljem, kui inimesed usust ja kirikust taga-
nesid, kui nad hingekarjased linnupriiks kuulu-
tasid, ei tahtnud nad enese juures näha midagi
sarnast, mis oleks loodud jumalast, sest seda nad
ju enam ei uskunud. Nii polnud nad ka enam eht-
sad. Ega polnud seda ka mitte Marta.

Kummeli teega wärwis ta oma ruugjuuksed
kollaseks, silmakulmud wõõpas söõga tumedaks . . .
tumedaks.

Martal oli rikas onu. Truu wanapoiss, —
nimega Heinrich.

Kui palju ta maiustuste eest wälja andis —
seda ei juuda ifegi diplomeeritud arwuteadlane
wälja arwata. — kuid waeleks ta ei jäänud.

Ja wäga maias oli onu Heinrich.

Kõiki neid häid omadusi kokkuwõttes leidis
neitsi Marta, et tal ikkagi midagi puudub ja see
oli — mees.

Oli neid küll palju, kes Marta peale, õigem
tema kaasawara peale kirgliku pilku heitsid, kuid
kaugemale nad ei jõudnud, sest Marta arwustaw
pilg leidis ikkagi midagi, mis ühe ehk teise mehe
juures puudus.

Teda kosisid sama wiisakad, haritud, eeskujuli-
kud ja rikkad mehed, ent see kõik ei juutnud
Marta südant soojendada, sest need head asjad oli ta
ju oma wanemalt pärinud, — ainus asi mis tal
puudus oli — kõlaw nimi.

Et seda saada, pidi tema tulewane mees „kõ-
law nime“ omanik olema.

Marta ootas.

Isa oli hirmul, kartes et tema ainus tütar
sama üksildaseks jääb, kui wend Heinrich, ja sageli
tähendas ta:

„Nii Marta, mine mehele, enne kui hilja on!“

Ka Marta mõtted keerlesid mehelemineku üm-
ber. Ta mees pidi nii kuulus olema, et kõik aja-
lehed wabariigi piires sellest kõneleks ja iga inhi-
mene wastutulijalt küsiks: „Oled sa kuulnud? See
on ju...! — Misugune kena partii...!“ jne.

Ja, aga kes see küll oleks!? Kuidas sarnast
leida?!

Hiljuti oli ta kuulnud... Oigem, kuskilt aja-
lehe joonealuselt lugenud, et keegi õunamüüja, nai-
ne muidugi, oma õunakorwi trammile unustanud,
järgmisel päewal lehest kuulutust lugend, et õuna-
korw leitud ja kätte wõib saada leidja juurest,

kele elukoht muidugi kuulutuses ära tähendud.
Kohetäinud õunanaine tähendud kohale... ja hil-
jem olnud naine mitme maja peremehe ja jõukama
ärimehe küljesoojendaja.

Kuna Marta õunanaisest igapidi kõrgemal sei-
sis (wähemalt arwas ta nii) siis järeldas ta et te-
male mees peab wastama, kes nime poolest kuul-
sam ja kõrgem on kui — ärimees ja majade
peremees.

Kord lõunalaual tähendas Marta oma armsale
mammile: „Ma tean kuidas õunanaine rikka pe-
remehe südame wõitis?“

„Kuidas siis?“ päris ema uudishimul.

Ning silmapilutes fosistas Marta: „Ta sai
kaardipanijalt nõiarohtu!“ ja häält weel salaja-
maks muutes jatkas ta: „Co on armastuse rohi,
maikellukeste mahlast, ning see kaartipanija on
ameti poolest arst!“

Ja läkski Marta Dr. Siblijalgi poole. Dr.
Siblijalg elas wäga lohakalt, ka wälimus oli wedel.
Ent tal olid kombes, sest niipea kui ta kuuls, et
keegi neiu temale külla tuleb, seadis ta korda rin-
naeise, kaelasideme ja manschetid, ta aimas, mis
Martat tema poole ajas.

Ta pakkus Martale tooli, kõneles talle abi-
elu suurest „õnnest“, — ettewaatlikult ka abielu
„pühadusest“. Luges talle ette wäga paatoslikult
mingisuguse salmi, mis nähtawasti mitte tema enese
waimusünnitus polnud; ja salmiga lõpuse jõudes
tähendas: „Armurohi naisterahwale maksab kaks
profrenti õnne hinnast, mehele aga kolm profrenti.“

Marta arwas wälja, et wiis profrenti on
100.000 marka, ja mõttes endamisi, et kui Dr.
Siblijalg iga aasta paarile „õnnele“ jalad alla
ajab, siis ta neist profrentidest ise wäga lahetasti
elada wõib.

Dr. Siblijalg tähendas: „Ma wajan sageli
sarnast õnne. Ja minu tegewuspiirid ulatawad
wäga kaugele...“

„Muu seas oeldud ühte India haaremi... Ra-
mana-haradichasse wõiks teie minna neiu Marta“
— kõneles tõsisest tohtriherra.

„Seal on lilled... õhk ja...“ herra arst tõestas
haisimist tõmmas sügawalt hinge ja sõnas: „ja
õunad.“

Neelud takistasid teda edasi kõnelemast.

Ent Martale see ettepanek ei meeldinud, ta
tahtis mehele minna siin läheduses. Juba sellepä-
rast et sõbrannasi wihastada wõiks.

Marta seletas misugust meest ta umbes tah-
tis. Dr. Siblijalg wastas: „Wast tunaeila käis siin
keegi kõrgem sõjawäelane ja paar päewa tagasi,
paar ministrit...“

Marta arwas, et kui tal jälle sarnased klientid
juhtuwad... siis mitte enam telefoneerida, waid...
siis tuleks ta ise juba tohtriherra poole.

Mitugi korda telefoneeris Marta Dr. Sibli-
jalale, kuid ikka oli ta wastujeta jäänud.

Ühel päewal aga fosistas arst telefoni kaudu:
„Mul on midagi!“

Siis ütles Marta oma armsale emale, „ma

lähem pihtile." Ja oli pool tundi hiljem Dr. Siblijalgi pool.

See õorus oma käsa ja teatas: „See on midagi iseäralikku, midagi ilusat, soovitatavat. Mitte enam väga noor, kuid ilus ja rikas!”

„Rikkust pole tarwis, sest rikas olen ma ise. Ja nii on ka parem, sest siis võin ma tüli korral ka jämedaks ja riikaks minna... Ent kuidas on nimega?!”

„Oi — väga kuulus, nii wana ja kuulus nimi, et isegi riigi määrused ja seadused seda ära riisuda ei saa, pealegi on ta isfandasse sügawale sissejuurdunud juba esiwanematest. Ja wanem on ta kui wana Noa.

Marta imestus oli suur. Ta tahtis teda, enne kui isiklikku tutvust teha, kaugelt waadata.

„Ilus! Pühapäew kell 12 päewal, Kaarli kiriku puiesteel.”

Pühapäewal ootas Dr. Siblijalgi Martat mainitud kohal. Ja keegi ei võind arwata, et see mees kirikus ei käinud.

Nad sammusid kahekeeli puiesteel. Ja Marta otsustas endamisi, kunagi enam Dr. Siblijalaga seltsida, sest wiimane wehkles oma pikkade kätega ja sülgas wahetpidamata tänawale.

Puiesteel lõpul waatas isand Siblijalgi ringi, kui rooduülem, kelle meeskond kadunud. Mõni silmapilk hiljem haaras ta Martat käsiwarrest kinni ning sõistas talle kõrwa:

„Seal ta istub...”

„Kus?”

„See tühi, tüse herra, seal, kinniseot kaelaga ja plaastriklapp palgel, kuid ega ta alati end plaasterda.”

„See isand seal... See?!”

„Ja seejama, kes seal kooke kugistab ja kelle-giga waidleb!”

Marta ehmatas ja pettus.

„— ja kas see on kuulsa nimega? Teate, kuidas teda kutsetakse?”

„No ja, muidugi tean, Levo on ta nimi! See on juudafoost, isa Aabrami järeltulija! Ja kas polenud Aabrami nimi küll kuulus.”

„Mida teie küll ei kõnese! Ja minu onu on ta pealegi!”

Ja Marta jättis maha isand Siblijala. Ja ta tuli koju, ning ütles emale:

„Mamma mul on igaw. Tahhan mehele minna. Kas sul pole mõnda partiid minu jaoks!?”

R. P.

Ütles:

„Ilus luud pühib puhta toa,” ütles toatüdruk, kui ta wärskelt wärwitud põranda luuaraagudega ära rikkus.

*

„Tuli on lahti!” hüüdis mees kui naine talle pangetäie külma wett kaela walas.

*

„Harjutus wiib sihile,” ütles Juku, kui mitmekordse wiskamise järele aknaruut puruks läks, isa wälja tuli ja talle peapesu tegi.

Meelawaldused.

Meie noorjugu on ärewil!

„Millest küll see?” imestawad nii mõnedki lastewanemad, kes Wiijandi sündmused ühes asunik-kuude wõidujooksu hoo ilmutisega ära unustanud.

Igauks mäletab kui suure waimustusega meie auwäärt kaswatajad noorte peale waatasid, kui kuulsid, et wiimased Sakala pealinna täis oksendasid, wõttes eeskujuks mõnda eeskujulikku kaswatajat.

Nii pole ka imeks panna, kui need sinatsjed waimutöö mahed mõnese koolipingilt tuule jalge alla teeb; ärge arwaku lugejad, et see kes wäljaheidetakse halb õpilane on — oo ei!

Igamees peaks waid teadma, et kaswatajatel wõim piiratud õpilaste poolt, mida näitab isegi Pärnu linnakooli lugu, kus ükski rohi ei aidand poisja klasisis pidada.

Nüüd näewad kaswatajad, et terve kooli noorjugu hukas ja piüüawad üksikuid eeskujulikke sellega päästa, et nad need mõningased — kooliwärawast wälja kihutawad!

Ja kuigi mõni ulak wäljakihutakse, siis ei tea kaswatajad omas teguwisist midagi halba, waid sõnawad:

„See on pädagogiline wõte” ja oleme rääkind!

On ju nüüd wäljaheitmise hooaeg. Ärid heidawad — halba lõhna wälja!

Kaswatajad — õpilasi! Nii liigub meie hariduslaew päiksetõusule wastu — hiigla sammudega! Aga kas ta omi purjeid wiimaks ära ei põleta?

Ainus wiist, kes selle küsimuse kallal pead ei murra, on kaswatajad, sest need leiawad, et mitte „haridus”, waid „alandus” ja „tasandus” noorsoo kaswamises ja kaswatomises esimesel kohal peab olema.

On ju rääkimine hõbe ja wäikimine kuld, see on nähtawasti olewiku kaswatajate lipukiri.

*

Wiimane aeg.

„Wõta kallis, paar ilusat tetre!” hooples jahimees koju tülles.

Naine (lindusi nuusutes): „Oli ka wiimane aeg neid maha lasta — oleks wiist muidu elawalt halwaks läinud.

Kiirett.

Miljonäär: „Küll toimetab aga post kirjad kiirett kohale! Kell 2 saatjin wast oma tütre kibla-kaartid wälja ja juba kella nelja ajal on esimesed wäimehe wõlauskujad siin.”

Kahj kriis.

Esimene teekäia: Ei ole ühtegi inimesehinge enam kraawi kaldal magamas ja pöösalusedki tühjad.

Teine teekäia: Pose midagi parata. Näe, korterikriisi kartusel aetakse inimesed kraawikallastest ja pööjaste alt minema, sest optantidel waja uualust.

Kahesugune kurs — ametlik börse ja waba turg. Ajalehest.

Kuidas soowite, kui waba „turg“ ei meeldi, minge börsele.

Õnnetu aumärk.

Ajakirjas „Walwe“ kirjutab keegi tundmata ohwitser, et temale on „Wabaduse Risti komisjoni“ poolt 2. liigi 3. järgu Wabaduse Rist (wahwuse eest) just sellepärast mõistetud, et temale tuttaw sõber juhtumise kaupa komisjonis oli.

Ja wahwa pois see wabariigi ohwitser, näeb ise oma silmaga, et puhjas pesu mustal ihul sügugi pasililik pole, ent teab sama ohwitser ka, et ilma pesuta haritud inimesel käia weidi piinlik on.

Kuid kui inimene juba pikemat aega saunas pole käinud, siis kardab ta wiimaks wett ja latub niimiti wäga täbarasse seisukorda; — tahab end pesta, aga ei julge, tahab puhjas olla, aga järk ei sobi — ning mees hakkab oma musti külgi seltskonna ees paljastama — lastes sellega oma „truualamlust“ üles näidata.

Arwan et hoopis ülearune on, samale „ohwitserile“ küsimust ette panna:

„Miks ta risti kannab, kui tal häbi on?“ sest tal oleks suurem häbi, kui ta ilma oleks ja asi on korras.

Nüüd ei pruugi aga „ohwitseriks“ nimetatu

enam kurta, et ta waid „tutwuse“ läbi wabaduseristi omanikuks saanud, sest tema awalik samm ja puhtjüdamiline patutunnistus on teda „wahwaks“ teinud ja risti wääriliseks...

Ja niisuguste kohta ütleb pühakiri:

„Tõest, tõest mina ütlen sulle, täna pead ja narride riigis olema.“

Ja neile, kes weel wabaduseriste saanud pole seniste teenuste eest, kirjutagu lihtsalt kuskil ajakirjas: „Meie pole ärateeninud, et meid wabariigi kodanikeks hüütakse,“ ja nad wõiwad julged olla, et neist „nimi“ ning ühes sellega „tutwus“ ja järjekult ka „Wabaduse Rist“ ootab.

Ano.

*

Ärimehelik.

Kooliõpetaja: „Kuidas jaotad sa 1000 marka kahte osasse.“

Pois: „Omale wõtan 700 marka ja teisele annan 300 marka.“

Õpetaja: „Ei, kumbki peab 500 marka jaama.“

Pois: „Ega ma siis peast nõder ole.“

Tabawalt.

Paljaspea (näitlejanna): „Olete tõesti täht teiste hulgas näitelawal!“

Näitlejanna: „Ja teie kuu waatlejate jaoks.“

Kewad tulekul.

Ju esimesed rongaparved
 pesitsewad puul:
 Täisfõõnud naeruline pilk
 pallümarginel kuul:
 „Sest see, mis talwe jookkul
 inimeste tegewuses nägi,
 ei rohkem olnudki kui rumalus
 ja häbi.“
 „Päik lumihanged, külmawa:bad
 sulatas—
 maa roojuse ja lõhnad paljastas:
 ning hirmu tundes mitu inimlast
 kui külma kartes, ülepiiri jalga las't.
 Kui palju aastaga on tõusnud
 riigi wara,
 kui palju piiritust on häwitatud ära
 kõik seda teab waid naeruline kuu,
 ta politseiga nõus — ja wäiksel surub suu.
 Kui palju Peetriga meil tehtud ka:ba nalja —
 kuid ükski „Wabaduse“ platsilt ta'd ei korja,
 sest ühes „Wene“ tsaari lõhnaga,
 ka „wabariigi“ tõsinimi läheks kaduma. —
 Seepärast kuu ja wõimki surub suu...
 Käes kewade ... pea tuleb suwituse kuu...
 kõik wiritsewast rahwa rabast pääseb wälja —
 Oi küll on nalja.

Doredo.

Elukallidus.

Wist mõnigi on kuuksunud lugu terawmupulijest
 musilafest, kes tuli mõtte peale — et elaw olewus
 wõiks ka ilma söömata ja joomata elada, töö-
 tada, — peab ennast söögist ainult wõõrutama.

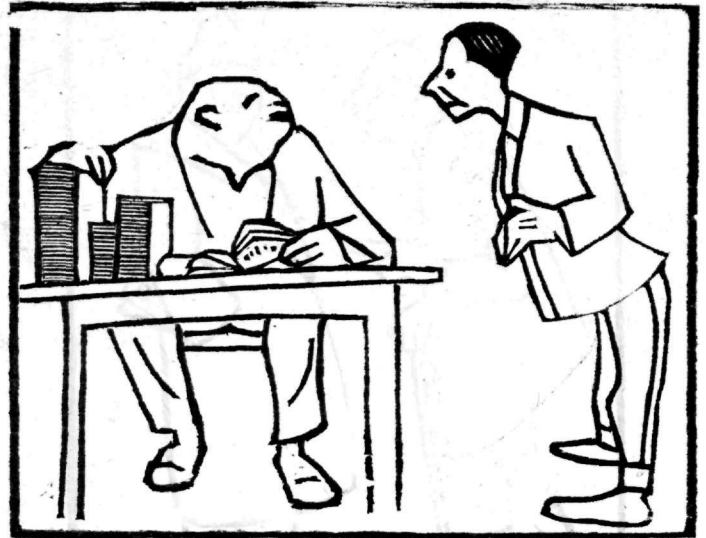
Tegi mees katset oma hobusega, aji edenes
 hi:lgawast, kuid kahjuks pidi „katse“ pooleli jää-
 ma, sest hobune suri enne maha.

Sama küsimus on wist nii mõnegi ajus aset
 leidnud, kuid peale õnnetumat katset hobusega —
 seisab nii kõik endiselt lukutud ukse taga.

Küsimus: „Kas on olemas elu wõimalik ilma
 toiduta ja joogita?“ on küsimus, mis igal ta suurel
 ja wäikesel „ninal“ südame ja suu ümber pöörleb.
 kuid kaugemale pole tänini jõutud, kui oldi seda
 „ilma loomise päiwil“.

On saadud üle igasugusist keerdküsimusist nii
 näituseks on leitud „kunstlik sugude noorendamise“
 aparaat, mis isegi furnud olewused jälle elawaks
 teeb ja „loomiswõimsaks“; on saadud üle küsimu-
 sest. — „Kuidas parem meie noorsugu kaswatada.
 et see odawam ja ühtlasi tagajärjerikkam oleks“
 ja on leitud et: tark ja eluwõimas noorsugu ole-
 neb ära — targast ja eluwõimsast kaswatusest!
 (ic!)

Weel on leitud üles koguni uued usuliigid.
 mis inimest kaswatab kõlbluses, wagaduses ja krist-
 likus waimus — see on usk „Spirituse ehk Er-
 nitssa sisse“ — kumba teed walida, see jääb igale
 wabaks sest mõlemad teed wiivad Rooma — ja
 seda on leitud juba wanal hallil ajal.

Ärimehetä.

Peremees: „Sa lähed nüüd tulumaksu ins-
 pektori juure ja ütled, et minul pole wõimalik
 praegusel silmapilgul maksu:si õiendada.“

Ametnik: „Herra peremees! Ma juba käi-
 sin ja ütlesin, et minul pole wõimalik maksta.
 kuna teie minule palka ei maksa.“

Peremees: „Oled teenistusest wabastud —
 lambapea!“

Kuidas aga ilma „söömata ja joomata“ elada
 wõimalik, seda ei selgita isegi ajalehtede joonealu-
 seda „Mälgiwast Wenemaast,“ ei selgita seda „Se-
 tude pulmakombed“, ega parteilised karwakitku-
 mised kõrges kogus.

Käesolewal silmapilgul wotan enesele julguse
 esineda soowiawaldusega, et kõige õigem oleks, kui
 järgmiselt arwata ja nimelt:

Ühed arwaku. — „Wõib!“

Teised. — „Ei wõi!“ ning ma usun mõlemad
 pooled on õigel teel!

Kord küjis keegi tähtis õpetlane:

„Kui kärbes tallikuudel uimub ja selle aja jook-
 kul tottu ei waja, miks ei wõi seda siis inimene?“

Ning keegi kuulajate seast wastas: „Sellepä-
 rast, et inimene pole kärbes.“

Mina aga wastaks: „Sellepärast, et inimene
 pole weel meistusega nii kaugemale jõudnud, et kärb-
 sele sarnastuda wõiks.“

—fe.—

—o—

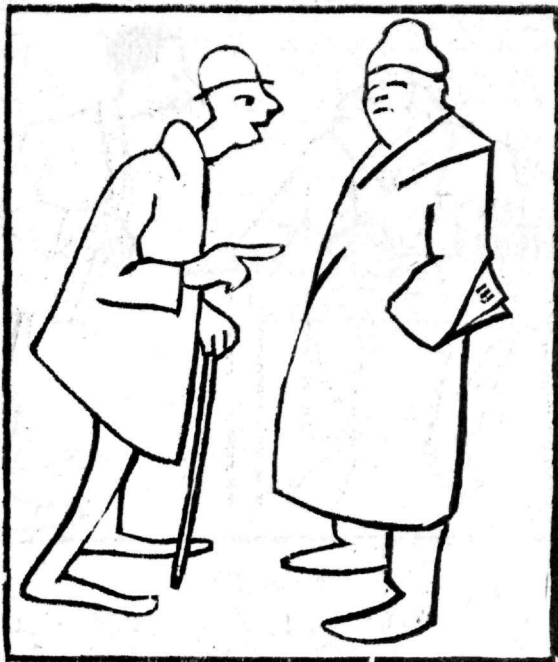
Karjane.

Õpetaja seakarjatsuga kokku juhtudes: „Po-
 lake, kui palju sa selle töö eest palka saad?“

Seakarjus: „Neli wakka wilja ja neli wak-
 ka kartulid.“

Õpetaja: „Minagi olen karjane, saan aga
 juurema palga?“

Seakarjus: „Teil on siis rohkem sigu hoi-
 da.“

Uus worm.

Koolijüts (kõwakübaras): „Ja, waadake, herra kooliõpetaja, ma täna kooli ei lähe, sest õhtin omale uue kõwakübara ja nüüd lähen liiki tegema.“

Õpetaja: „Kas ma ka ei võiks teie kübara terwiseks juua?“

Halwad lõhnad.

„Estonia“ keskkühfus seletab, et ta kapsastega kunagi kaubelnud pole. Sama pole tema laududes lõhnawat võid. Küll aga lõhnata juustu alati.....

Ning lõppude lõpuks peavad teatriskäijad fakti konstanteerima, et lõhnad tulevad jumalast. Wõi on end juult ja lõhn üksteiselt eraldanud, ehitmine kui õhust raskem ollus jääb keldri, lõhn aga on kergem ja laguneb laiali, ning seletajatel on õigus kui nad tähendaks:

„Meie lõhnadega ei kauple, vaid lõhnad talitawad oma südametunnistuse järgi ja liiguvad nii kuidas seda heaks arwawad.“

Wastawad wõimud peaks aga tähelpanu selle asjaolu peale pöörama ja sarnased aparaadid looma, mis „lõhnu“ kinni püüawad — igatahes on aga ülekohus, seks otstarbeks „rahwa haisitiseorgaani“ kasutada — peaks juba midagi muud leiutama.

Edasi on „Meie Matsile“ kiri tulnud, milles juhitakse meie tähelpanu selle peale, et ka „Draama templis“ etenduse aegu „sea karbonaat“ ja „smooritud kapsad“ lõhna näol teatri saalis etenduse ajal ümber kolada. Kuid need pole igatahes halwad — ennem aga head!

Nii peaks ka teised ärilised ettewõtted arwesse wõtma, et halb lõhn ilumatset halwad, hea

aga rahuldawat mõju awaldab ja selleks samme astuma, et meie kunstitemplites ei puuduks sarnane referwuaar, mis häid lõhnu teatriskäijatele wäikse maksu eest sees tarwitada ja wäljawiia lubaks.

—fe—ri.—

Mõtted laiali.

Mees: „Wõta kübar peast!“

Naine: „Mikspärast?“

Mees: „Näe auto tuleb, pärast ehk kohkub ja hakkab lõhkuma.“

Hoolas.

Juku: „Kuule Eedi, mis ja terve kuu nii hoolega õpid.“

Eedi: „Ut üüriseadust, siis ei saa majapere-meest mind korterist wälja wisata.“

Koolis.

Õpetaja: „Kuidas on sõna „mees“ paljusel?“

Laps: „Mehed.“

Õpetaja: „Aga „laps“ paljusel?“

Laps: „Kakšikud!“

—o—

Tartust.

Agedad lahingud on käimas majaperemeeste ja üürnike wahel. Suuremalt osalt wõidawad üürnikud, sest nad tulewad ikak „omaga wälja“, kuna suurem osa wabameelseid kohtunikke „südametunnistuse hääle“ järele mõistawad.

Kunstitempel „Wanemuine“ on nohuhaigusel üle saanud — ta ahwardab iga silmapilk poegima hakata. Treumundt pakub emakejale rohiks „Südameusfi“, kuna Hansen „raskejalgsuse“ kaubühirmul wanakest „omal jalgel“ hoida püüab. Wiimasel ajal tikkus „nälja hammas“ kangesti jügelema, kuid kulistide tagusel õorumisel wastu emakeje tüsedat istekohta läks kõditaw hambahaigus üle.

Restoraanid ja jalakõrtsid ahwardasid wiimasel ajal plekilisse soojatõppe jääda, kuid wiimane lumetuisk ammutas linnaninade silmaluugid kinni ja nii tilguwad nad rahulikult edasi.

Kohalik naiselts ehk wanatüdrukute klubi keedab porsalihaga kartulisuppi ja tõi wiimasel ajal „puhtnaiseliku elemendiga“ ühewaatuslise „Koduhani“ ilmae, mille saawutusel pükšid ringkäiku meeste jalast naiste jalga olid sunnitud tegema.

Endisele peaministrile Jaanile tükiwad kärebeste asemel wigastatud sõjamehed nina peale, kuid osaw wehkleja saab ka nendega walmis, kui ta pühakirja mõõga abiks wõtab ja ütleb: „Mooramaa mees on oma töö ära teinud ja nüüd mingu ta rahuga.“

Kewade warajasest tulekust annawad tunnistust sagedad isikute leidmised prügikastidest, „kes halasti emahust tulnud“ ja sellesamas ülikonnas prügikasti jäänud, kust nad niisama halasti läbi „Anatoomiku“ postijaama kewadet wastu wõtma komandeeritakse.

Lehtmetsa Kaarel.

Read wabariiklase päewaraamatust.

Uueks saadikuks Soome olewat nimetatud silmaarsti Dr. Akel. Usun, et selle nimetusega üsna märki on tabatud, sest silmaarsti lähed meie suguhõimudel hädasti waja: juba pikemat aega näewad nad eestlaste silmas nii mõndagi pinda (näit. Sangaste mõisa lugu), kuna nad palgi („Wänemuine“) endi silmas kuidagi näha ei taha. Eoodetawasti suudab uus saadik, kui spetsialist, selle palgi suguhõimude silmast wälja kiskuda.

Genuas keedetakse hoollega Iounasööki, millest osawõtma on kutsutud kõik maailma tähtsamad riigid, nende seas ka Eesti. Kutsu saadeti ka dollarite maale — ühisriikidele, kes aga üle Wolkeani põhjakõrbenud haisu tundes, endid wiisakalt ära ütlesid: „Täname, meie oleme juba sõõnud. Olete supi walmsis keetnud, üks osge lahked, sööge ta ise ära kahl. Meie kõhud pole Euroopa roogadega harjunud. Ajame läbi. Terwisid tagasi.“

Hiljuti peetud asunikkude kongressidel läksid rahwaerakond ja tööerakond, kes asunikkude hingi püüdsid, kisklema, nii et... asunikkude karwatusid lendasid... Selle järeldusena omasid asunikud palju kultuurilisema ilme, ning habemepügamise kuludgi jäid ära.

Ajalched teatawad, et Tallinnasje warsti Rootsi kuninlik tsirkus awatakse. Et tea, kui palju üks „kuninglik“ tsirkus meid, eestlasi, kui wabariiklasi, wõiks hirmutada; ei tea ka, kui palju Tallinn kultuuriliselt selle läbi pööidab, ent arwan siiski tõendada wõiwat, et ka tsirkusel, isegi kuninglikul, oma kultuuriline ülesanne wõib olla täita, mis alles pärast, ajaloo, õiget hindamist leiab. Juhtus päiwil, mil isamaalsuse marulised lained üle

Selle wäite tõenduseks toon ühe näituse. See pea käisid, kui weel Eesti suure ja jagamata Wenemaa kubermang oli ja kus meie praegused ministrid weel „ühise isamaa“ truud pojad olid. Siis pandi toime isamaalssi meeleawaldusi ning käidi muu seas ka Tallinna uulitsatel keisri pildiga ümber. See oli siis, kui Saksimaa Wenemaale sõda kuulutas. Ühe sarnase manifestatsiooniga Tiikujin ka mina korrespondendina kaasas. Mõndi muu seas ka Truzzi tsirkuse ette, nõuti muusikakoor (oli etenduse aeg) wälja ja hakati kõnesid pidama ja liitlasi ja keisrid elada lastma.

„Elagu Belgia!“ hüüab ninamees.

Mängitakse hümmi.

„Elagu Prantsusmaa!“

hurraa, hümn...

„Elagu Wenemaa!“

hurraa, hümn...

„Elagu keiser!“

„Hurraa, Boshe tsarja hranii...“

„Elagu keiserlik suguwõsa!“

hurraa — „Boshe tsarja hranii...“

„Elagu Punapea!“ hüüab keegi.

hurraa, karjub waimustatud rahwahulk.

„Boshe tsarja hranii...“

„Punapea“ oli tsirkuse parem kloun... Alles pärast saadi aru, et oldi enmast sisse wedada lastud...

Muidugi oldi pahased, kuid tsirkus oli oma ülesande sedapuhku täitnud.

Nii siis — kuninglik tsirkus tuleb Tallinna.

Lapse loogika.

Ema: „Sa ei tohi mitte wihastada, kui papa sind peksab. Seda teeb ta kõik armastusest sinu wastu.“

Poeg: „Aga miks ta sind ei peksa mamma? Ta armastab sind ju enam kui mind.“

—o—

Kaks kärbest hoobiga.

Maakondade liidu koosolekul püütakse selgeks teha, et õpetajad liig suurt palka saawad.

Tõsi ta on. Ütleb ju pühakirigi. „Inimene ei ela üksi leiwast, waid igast sõnast mis püha mehe suust tuleb,“ ja seda peame meie uskuma, juba sellepärast, et ta pühaskirjas nii kirjutatud on, kes seda aga ei usu, jellel „silma peast wälja.“

Kes seda aga uskuda ei taha on meie õpetajad ja kaswatajad, sest need sinatjed püütawad ikkagi selgeks teha, et tühja kõhuga tööd teha ei saa ja sellepärast peab ehk nii mõnigi õpetaja oma ameti warna riputama.

Meil kurdeti tänini, et õpetajatest puudus juur olla, nüüd aga tahetakse seda wähestki — õhtule lasta.

Ja nii seisame meie suure küsimuse ees: „Kuidas wõiks meie õpetajaid rahuldada, ilma et neile palka pruugiks maksta?“

Aji annab end wäga lihtsalt lahendada:

Õpetawad meil ju eelolewal kewadel rida noori oma õppimise ja astuwad koolipõllule.

Andku siin ministeerium warakult wälja järgmine määrus:

„Kõik noored kutsüküpjeks saanud õpetajad on kohustatud ilma tasuta teenima, kui nad selle wastu aga tõrguwad — käsen ma, et iga w a n e m õpetaja palgaks oma töö eest ühe noorema — toidupooliseks tarwitab.“

Nii suguse määruse abil lööme kaks kärbest hoobiga!

—o—

KIRJAKUST.

T—on: Sellepärast Teie „huule“ ei lähe, et ta's „huulet“ on wähe.

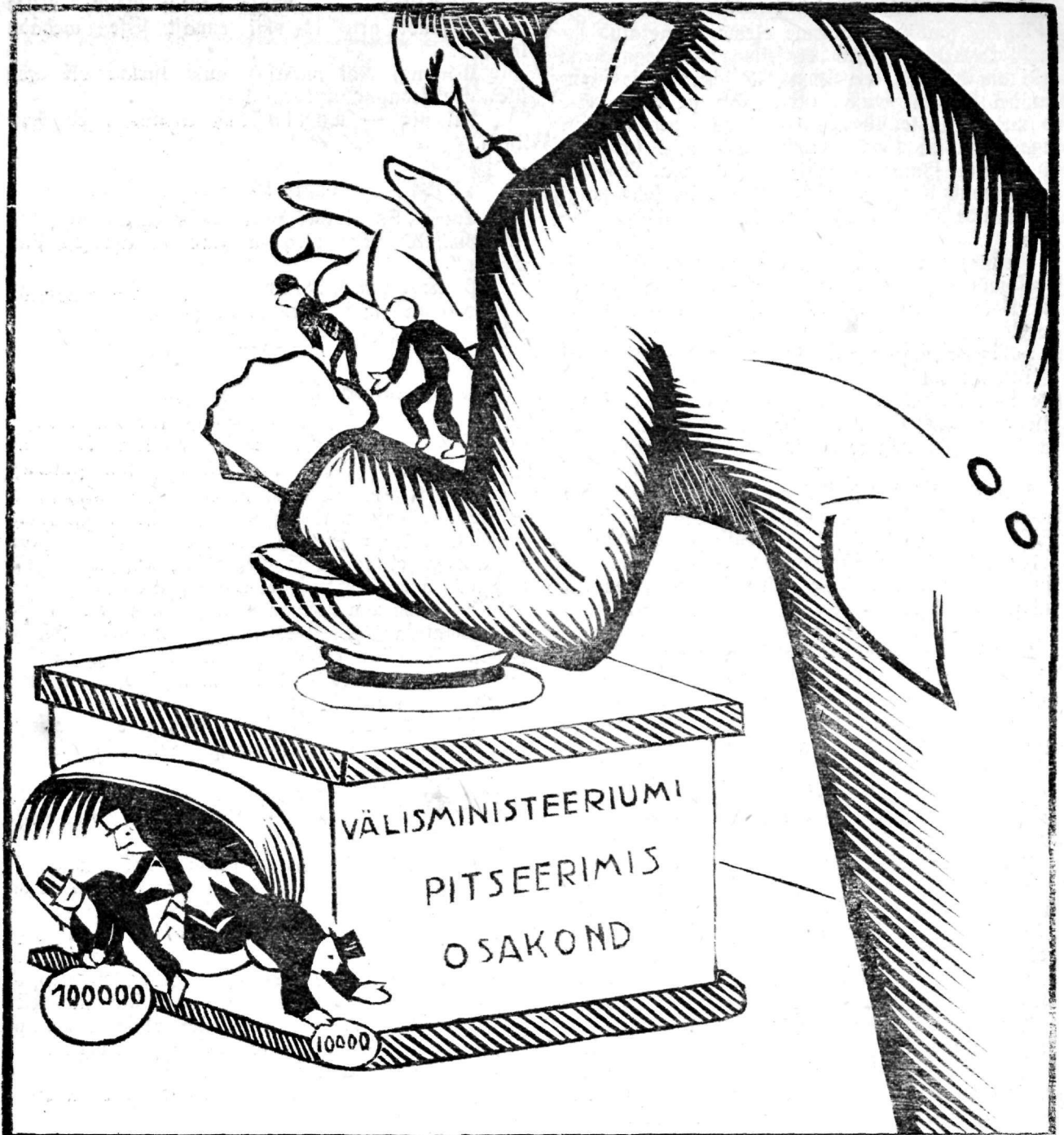
Argus: Teie saadetus on kiltsepõrgus.

Peet. — Pühkisime käsikirja teelt.

Kamar — A. — „Nali“ ilma „naljata“ ei jobi.

Diku. — Mõnda tarwitame.

„Seltskonna tegelane“: Teie näpunäidet silmaspidades, kirjutame sellest järgmises numbris.

Kuidas Eestis paljasjalgetest miljonärid saadakse.

Revolutsiooni ajal.

„Oled ja lugenud lehest, mis suguse häbematu-
sega keegi sõjaväelane rühma ülem valmis saa-
mid?..“

„Ei... aga ma kuulsin!.. Wiist oli keegi welt-
weebel oma rühma sõduri õppuse ajal furnuks-
lõõnud — aga kes seda siis lehte tohtis panna?“

— Ja oli aga — walgega walge peaf!

Järgmine „M. M.“ lühawõtte nr. ilmub 1. aprillil.

Enne ja nüüd.

Enne oli film inimese südame peegel.
Nüüd — täidab filma aset köhl.

Mõistatus.

— Jumaluke, kui kiirest küll lapsed ei kaswa!
Meie oleme sinuga alles aasta abielus ja poeg on
meil juba kolme aastane!